

(O)SREDNJA ITALIJA: 26.4. – 5.5.2019 (kombi Jumper in 2 kamperja)

1. dan (26.4.2019): Solkan – Mesola (210km)

Tako kot lani, smo tudi za letošnje prvomajske praznike odrinili na pot 3 družine. Dvojni smo že nekakšna stalnica, tretji pa so novi v tem »poslu« in je bilo to za njih prvo (daljše) potovanje. Tokrat nas potuje 5 odraslih, dve (skoraj) 9 letni puncici, en 6 letnik in ena (skoraj) 4 letnica. Sicer je spet padla Italija, ampak ok. Najprej naj bi šli v Toskano, ker pa smo tam pohajali že oktobra 2013, sem pot malo prilagodila in vključila še Umbrijo, pa seveda je vmes bilo še malo Marche, Lacija, Emiglie Romagne... Kakorkoli že. Predviden odhod je bil že v petek, po službah, cilj Mesola. Kot vedno, nam ob dogovorjeni uri (18:00) ni uspelo startati, ker je en kolega moral še nekaj nujnega dokončati v službi, oni drugi pa je iskal kužeta, ki mu je zbežal (ja, ob najmanj primernem času). Mi ob 19:00 tankamo na Petrolu v Vrtojbi in se ob 19:17 počasi odpravimo naprej po avtocesti, saj se nam ni dalo več čakati. Vreme je bilo precej oblačno, vetrovno in 14°C. Ob 20:30 se ustavimo na avtocestnem počivališču Calstorta (blizu Cesalta) in v miru nekaj pomalicamo, saj smo imeli čas. 20 minut kasneje nadaljujemo pot, prične grmeti in bliskati, vedno bolj piha. Ko ob 21:15 prispemo na izvoz iz avtoceste Venezia Est, nas kolegi dohitijo. Mi zapeljemo na parking, ker je bilo neurje s sodro, oni pa počasi nadaljujejo naprej. Kmalu jim sledimo in se en za drugim premikamo po lokalni cesti. Letos smo potovali brez gps-ov oziroma smo uporabljali kar google. Ta nas je malo pred Ceseno preusmeril na vzporedno cesto. Najprej nam ni bilo jasno zakaj, saj so kolegi nadaljevali pot naprej. Kmalu pa smo videli, da so kolegi čakali v koloni, ker se je zgodila prometna nesreča. Tako mi prispemo prvi na zastavljen cilj, PZA Mesola (N44.92331° E12.23469°). Parkirni je bil kar obljuden, saj je tam cel teden potekal praznik špargljev. Med tem, ko smo iskali prostor, sta prišla še kolega in smo se tako, skupaj, ob 22:55 parkirali. Oni skočijo še pogledat »zabavo«, jaz pa (po)spravim otroka, ki sta po poti zaspala, v posteljo.

2. dan (27.4.2019): Mesola – Cesenatico – (Repubblica di) San Marino (137km)

Ob 7:20 se počasi prebudimo in pripravimo zajtrk. Med jutranjim sprehajanjem psov, kolega sreča prijatelja iz Ljubljane, ki se odpravlja v Toskano oziroma na zahodno obalo. Kmalu smo vsi pokonci in se odpravimo na kafe. Na sončku je bilo res prijetno, vseeno pa nas je čakala pot naprej, zato je ob 10:30 bil res že čas za odhod. Kolegi so imeli namen obiskat San Marino. Mi smo najprej imeli drugačne zamisli, ker pa midva konkretnih planov kam, nisva imela... Moj je dejal, da je preteklo že kar nekaj časa, ko smo bili tam, da je takrat naš mulc štel nekaj mesecev in je bilo vreme bolj kislo, sva sklenila, da ponovimo. Kolega iz Ljubljane sta svetovala še ogled mestice Cesenatico in, ker nam je bilo na poti, se ob 12:15 parkiramo na PZA Cesenatico (N44.19855° E12.39086°), ki je sicer poln, a so dodatno »odprli« še velik travnik. PZA nudi vodo in možnost praznjenja, nočitev je 5€, ker pa nismo imeli namena tam spati, nam je redarka prijazno izdala račun kot parkirnino za avto, torej 3€. Sledi kuhanje po principu: eden kuha pašto, en pogreva domač golaž, tretji štima zelenjavo ☺. Na sončku je res prijetno, čeprav malo piha. Ob 13:30 je čas za sprehod do mestnega jedra in še malo naprej do plaže, ki je »tipično Italijanska«: kilometri peščene plaže levo in desno, nebotičniki in seveda hoteli in lokali s privatnimi ležalniki. In čeprav je komaj april, je plaža že kar precej

obljudena, zato si ne predstavljamo (in niti ne želimo doživeti) kako tu izgleda poleti. Otroke pustimo, da se razigrajo, med tem, ko mi skočimo na pijačo. No, o postrežbi ne bi, ker smo morali naročiti in si prinesti sami, na računu pa nisi vedel kaj je bilo računano. Naj jim bo vsaj to, da je kolega pivo pil zastonj ☺. Debata je tekla v smeri kje bomo spali oz. ali bomo že danes v drugi državi. Ker so pretekle izkušnje pokazale, da je (časovno) bolje že od jutra naprej raziskovati mesto in se ne ubadati še z odhodom, dostopom do tja, iskanjem parkinga itd., se še to popoldne premaknemo naprej. Ob 16:40 smo pripravljeni na odhod. Tokrat vstopimo v Republiko San Marino po drugi, precej neobljudeni in stranski poti, ki zavije v hrib (kar nam vzbudi malo dvoma) a nas nato, ob 18:00, pripelje točno do parkirnega številka 10, kjer se lahko spi. A še preden ugasnemo kamperje, že hiti Italijan spraševati, če mu posodimo kable za vžig. Jaz mu rečem naj počaka, ker moj ravno pelje na zagozdo, zato pa mu kolega priskoči takoj na pomoč. Seveda pa tipično njihovo - kabli niso bili dovolj, treba je bilo še kamper zapeljati zraven in se priklopiti. Še zdaj ne vemo zakaj ni mogel vprašati sonarodnjake. Si zamislite, da bi tu, v Sloveniji, pristopili k tujcu in ga v slovenščini vprašali za pomoč? Verjetno ne ☺. Sicer pa PZA (N43.93567° E12.44362°) nudi priklop na elektriko (ne vem koliko €) in stane 8€/12h. Ker smo tu že bili, smo vedeli, da je v neposredni bližini garažna hiša z dvigalom, ki pelje na vrh. Nato pa še z enim (ali pa tremi dvigali ali stopnicami) prispemo v središče, poleg obzidja. Vzamemo si čas, si vse v miru pogledamo. Celo vzpenjačo počakamo, da se zapelje (19:30; na spodnjem parkirišču je možno prespati). Temperatura kaže prijetnih 18°C, zato je bilo raziskovanje (praznih) ulic (in zaprtih trgovin) prijetno. Nekaj minut čez 20h se odločimo, da je to to in se spet z dvigali odpravimo proti našim kamperjem. Vsak sam si skuha še večerjo, še malo skupnega planiranja za naslednji dan in počitek.

Cesenatico
(◄►)

San
Marino (◄►)

3.dan (28.4.2019): San Marino - San Leo - Gubbio (169km)

Zbudili smo se okrog 8h. Občutek je lep, ko veš, da te nihče nikamor ne priganja ☺. V miru si pripravimo in pojemo zajtrk. Sončke in oblaki se izmenjujejo, popoldne je napovedan dež. Kolega si želi ponovnega obiska San Lea, ki je v neposredni bližini, oni drugi se strinja, rabi pa še bencinsko in to tu, ker je cenejše. Da je vsem prav, se ob 10:07 odpravimo v smeri San Lea. Ko dobimo prvo bencinsko, se ustavimo in tankamo. Mi dodamo le malenkost, ker je cenejše, sicer pa nam ne bi bilo potrebno. Vse je samopostrežno, ker je nedelja in ni nikjer nobenega, zato je (ne boste verjeli) tudi bencin oziroma diesel cenejši, kot med tednom (čeprav bi si ravno tako tankali sami) ☺. Ob 10:30 prečkamo mejo in se ob 10:55 parkiramo izven San Lea. Naš google sicer trmasto vztraja, da je PZA znotraj obzidja. Nekaj časa mu sledimo, potem pa vidimo, da nima smisla delati kilometrov in se raje parkiramo k ostalim (N43.896140° E12.350703°). Sicer je še vedno 17°C, vendar vedno bolj piha in postaja vse bolj oblačno. Vzamemo dežnike in se (tokrat) peš odpravimo po hribu navzgor ter skozi vrata v naselje. Vzpnemo se do trdnjave, do katere se je ob našem zadnjem obisku, dalo priti tudi po cesti (in ne le po pešpoti), sedaj pa je zaprta in po njej vozi le mali avtobus (za turiste). Za ogled trdnjave ne želimo zapravljati, pa še malo prične rosi, zato se odpravimo še na drugo stran, pogledat neko pisavo v skali (katere ob prejšnjem obisku nismo videli). Sprehod zaključimo še z nakupom kruha in zelenjave, ter se odpravimo na »kosilo« v kamper. Med malicanjem prične padati dež, zato malo pohitimo in se ob 12:50 odpravimo na pot. Peljemo se po ovinkastih cestah, skozi Badia Tedalda, kjer nas resnično pere dež, ter se ob 14:35 ustavimo na PZAju v Sansepolcru (N43.56976° E12.13727°). Zunaj močno dežuje, naša spita, zato se ne odločimo za sprehod (pa niti v planu ni bilo). Šoferji se malo pretegnejo, kolega dotočita vodo. Enemu kolegu je pregorela sprednja žarnica (še dobro, da nihče od nas nima rezerve?!), zato jo želi čimprej zamenjati. A nedelja prinese zaprte trgovine in bencinske črpalke. Ob 14:57 pot nadaljujemo skozi gozd in v hrib vse do začetka dvopasovnice. Vse lepo in prav, potovanje postane hitrejše. Ob 16:00 se parkiramo na PZA Gubbio (N43.351159° E12.564726°). Nočitev stane 5€. Imate še možnost praznjenja in vode, ter elektrike (slednja je za doplačilo, 1€/2h). V bodoče, pa bodo še tuši in toalete (hiša že stoji, še opremiti je potrebno). Zunaj pripravimo pozno kosilo, vendar nas po dobre pol ure prežene dež, nato pa še sodra. Kolega z največjim kamperjem nas gosti, pomenimo se malo kaj in koga in, ko se vreme okrog 19h umiri, se trije odpravijo teč, jaz čuvam otroke, moj pa pripravlja večerjo za vse. Ob 20:30 pojemo, še malo debata, sprehod psov (skupno so kar trije) in odhod v postelje. Aha, pa še to, ko smo ravno pripravljali kosilo, je do nas (spet) pristopil Italijan in nas (kakopak kot v italijanščini) vprašal, če imamo kakšno gobico za pomivanje posode viška. Seveda se je našla, a smo spet tam: pri vseh kamperjih (tako italijanskih, kot nemških in francoskih - pa enim iz Novega Mesta) on vpraša nas in to, za njih samoumevno, v njihovem jeziku.

San Leo (►)

4. dan (29.4.2019): Gubbio – Spoleto (93km)

Ob 8:20, ko se kuha kafe jaz sprehodim psa, kolega pa že prazni wc. Pravi, da gresta z ženo vnaprej v mesto poiskati žarnico, da njihova punca še spi in jo bo kolega pospremil v center. Mi lepo pojemo zajtrk, pospravimo, prezračimo stvari. Ker še čakamo punc, da se naštimata, tudi mi spraznimo wc in se pripravimo na odhod. Vreme je spet oblačno, temno, malo piha. Ob 10:00 smo vsi nared in se peš (cca 10min do centra) odpravimo skozi park, v središče mesta. Poiščemo še preostala kolega, ki sta uspešno dobila žarnico (čeprav sta prehodila tretjino mesta) in se skupaj podamo raziskovat. Tudi tu so ali stopnice ali javna dvigala, tako da lahko vsi pridemo povsod (aja, pa eno dvigalo smo si delili s starejšim parom iz Gorenjske ☺). Otrokom privoščimo še sladoled, nato pa poiščemo žičnico »Colle Eletto«, ki vozi na 908m visok hrib. Kolega se malo boji višine in ko zagleda žičnico, razmišlja ali bi sploh šel gor ali ne. Načeloma se peljeta 2 na enkrat, otroci morejo biti v spremstvu odraslega (lahko tudi 1 odrasel in 2 otroka). Za povratno karto odštejemo 6€ za odraslega in 5€ za otroke (3-14let). Na hribu je res lep razgled na celotno mesto in dolino, če se povzpnete še na stolp, pa boste videli še okoliške hribe. Malo smo morali pohiteti, saj v tem obdobju žičnica med 13:30 in 14:30 ne obratuje, zato smo se ob 13:15 lepo odpeljali nazaj dol. Seveda smo že lačni, zato se kolegi odločijo, da gredo na kosilo, med tem ko se mi raje odpravimo kuhat sami. Na poti do PZAja, vidimo še znake za razstavo dinosavrov. Naš mulc je nad njimi navdušen, zato jih sklenemo poiskati. Na žalost se razstava odpre komaj ob 15:30. Hitimo naprej in ulovi nas dež. Pohitimo še bolj in čez 5min (13:50) smo že na suhem. V miru si pripravimo kosilo, skuhamo kafe in počivamo. Ob 15:20 pride kolega po kamper in se z njim odpelje v center, po preostale člane. Verjeli ali ne, je za par kilometrov do tja in nazaj porabil skoraj eno uro (veliko je enosmernih ulic, nekatere zelo ozke, nekatere zaprte). Ko smo ob 16:48 pripravljeni na odhod, celo dež preneha. Nas pa zato v okoli Eggi-ja zajame spet močan naliv. Prispemo na dvopasovnico, a kaj ko je vsa v luknjah. Ker mi vozimo prvi, imamo prednost, saj luknje (kljub dežju) še nekako vidimo, ostali za nami, pa ne ravno. Kolega je dejal, da je vožnja kot v računalniški igrici, ko napeto čakaš, kdaj se boš moral izogniti luknji ☺. Dobro, da vse skupaj ne traja predolgo. Ob 18:00 prispemo v Spoleto. V okolici je tudi PZA, vendar se jaz odločim za parkirni (pridobljen iz potopisa), ker vem, da ne potrebujemo ničesar. Poleg nas so še 3 kamperji in znaki, da se tu lahko spi (N42.727849° E12.732452°). Med tem, ko čakamo, da plohe pojenjajo, pojemo večerjo. Parking je plačljiv med 8h in 20h, ter 8€/24h (mi nismo nič vplačali). Čez slabe 2 uri se odpravimo na (nočni) ogled mesta. V potopisu sem sicer brala o nekih podzemnih tekočih stopnicah in dvigalih, vendar pa jih nismo zasledili. Dobili smo le javno dvigalo, ki je bilo trenutno v okvari in pa eno, ki je delalo le do 21:00. Kakor koli že, tudi peš ni tako daleč, da ne bi zmogli. Najprej smo prispeli do obzidja, ki vodi do trdnjave, vendar je bilo že zaprto. Sledili smo tablam za most in prispeli do čudovitega rimskega akvadukta (Ponte delle torri). Malo ga poslikamo in se odpravimo še do katedrale (Unescov seznam) in počasi nazaj proti kamperjem. Po poti zasledimo precej znakov za dvigala in »podzemni svet«, zato sklenemo, da bomo jutri prišli temu do dna ☺. Na poti »domov« dobimo še delujočo picerijo, kjer si privoščimo koščke pice (in pivo). Ob 22:30 smo nazaj in utrujeni le še popademo v postelje.

Gubbio (↖) in »nočni« Spoleto (↘)

5.dan (30.4.2019): Spoleto - Cascate delle Marmore - Civita di Bagnoregio (132km)

Prebudimo se ob 7:50, v oblačno jutro. Pojemo zajtrk in se, kot dogovorjeno, še enkrat odpravimo na ogled mesta. Tokrat odločeni, da te stopnice dobimo. Pa tudi predvidevali smo kje so, saj smo že včeraj gledali table in neke »vhode«. Ob 9:43 vplačamo 1€ (za 1h) in se odpravimo skozi bližnjo garažno hišo, ter z dvigalom do tega »podzemlja« oziroma tekočih stopnic. Zanimivo in priročno ☺. »Pripeljemo« se do trdnjave, ter se tokrat povzpnejo skozi obzidje in še z vrha občudujemo akvadukt na eni strani in mesto na drugi strani (v dnevni svetlobi). Od tu vidimo tudi PZA, ki je pa je pod cestnim viaduktom ene od vpadnic (veliko prometa - vsaj čez dan). Poiščemo še kruh in se ob 11:15 vrnemo na parkirišče. Sprehod je bil seveda kratek, saj smo si večino stvari ogledali že prejšnji večer. Pomalicamo in ob tem gledamo vremensko napoved. V planu imamo kopanje v naravnih termah Saturnia, zato »izbiramo« najbolj primeren dan oziroma vreme. Mene vsekakor ne prepriča, da bi se za 1.maj (imajo tudi oni praznik) tam gužvala, pa še vreme je predvidoma lepše dan kasneje. Tako se odločimo, da odrinemo da bližnjih slapov Marmore. Na PZA (N42.557385° E12.722115°) prispemo ob 12:40. Ker sem predhodno na njihovi spletni strani brala, da uravnavajo pretok vode tega slapa in, da ga zaprejo ob 13h, smo pohiteli do blagajn in si kupili vstopnice (10€/odrasel in 7€/5-10let). Od tu pa smo skoraj tekli do »check point-a« in nato pogledat slap. Tam je kar precej škropilo, turisti pa lepo oblečeni v pelerine (ki jih mimogrede pred vhodom prodajajo po 1€). Ob 13:00 dotok vode res zaprejo, kar pa ne pomeni, da slapa dobesedno ni več. Še vedno je, le vode je precej manj. Kar pa je za nas še boljše, saj nič več

ne škropi in smo lepo suhi. Pogledamo si spomenik pesniku lordu Byronu, nato pa se odpravimo po pešpoti. Teh je 6, različno dolgih in zahtevnih. Prehodili smo skoraj vse, le dveh ne. Eno zato, ker je na drugem bregu, drugo pa zato, ker nam je upraviteljica povedala, da je precej grda, strma in gre le po gozdu (nič ob vodi), a o tem več v nadaljevanju. Poti so lepo speljane mimo jezerc in ostalih manjših slapov, čez brvi in mostičke, po stopničkah skozi gozd. Prijetno in zanimivo za vse. Ker smo imeli čas (in voljo), smo se odpravili še na drugi vhod v slapove, na zgornji razgled (mi smo bili parkirani ob spodnjem). Na tablah je sicer pisalo, da se potrebuje več kot 1h tja gor, pa smo mi z (majhnimi) otroci prišli v 40min. Na vrhu nam je torej delavka odsvetovala (nekakšno krožno) pot navzdol in raje predlagala avtobus. Pa naj bo. Družno smo sklenili, da jo bomo upoštevali. Med tem nas je klical kolega (ki je mimogrede ostal v kamperju), če pridemo kmalu, ker je kosilo nared ☺. Z vrha smo mu pomahali, nato pa mimo stojnic in kafičov poiskali avtobus. Šoferju smo plačali 2€/odrasle, psa dali v naročje (lahko jih pelje, le da ne ovirajo drugih potnikov in da ne sedijo na sedežih), počakali dobrih 10min (vozi na 30min) in se (skoraj) sami odpeljali proti spodnjem vhodu. Vožnja je bila kar dolga, skoraj pol ure. Ob prihodu (15:10) nas je seveda čakalo kosilo, ki smo ga z veseljem zmazali. Vmes seveda še debata kam in kako naprej. PZA je lepo urejen, nudi vse in stane 10€/24h. Mi nismo plačali nič, ker nismo planirali spanja tu. Na sončku je bilo prijetnih 19°C a se je počasi začelo oblačiti. Pospravimo še preden bi začelo deževati, kolegi še spraznijo odpadne vode in natočijo čisto vodo. Med tem smo slišali kako je sirena (3x v roku 30min) naznanila, da bodo spet odprli dovod vode (ob 16:00). Ko smo pripravljeni na odhod se naša mala spomni, da nima plišastega konjička, ki smo ga kupile malo prej. Seveda jok. Skupaj gremo pogledat po travniku, kjer so se igrali in tekali, pa ga na žalost ni bilo. Najverjetneje ga je pobral kakšen otrok iz skupine šolarjev, ki so bili tam blizu nas. Nič zato, bombonček za tolažbo, objem s »starim« pliškom, obluba, da kupimo novega in ob 17:10 odhod. Ob 17:52 smo prispeli na parkirni v Narni (N42.518204° E12.518502°) kjer so po podatkih iz potopisa, prespali. No, najverjetneje se sme, glede na to, da je bil prostor za praznjenje odpadnih vod in voda. Vendar pa, v tem obdobju (med 24.4. in 12.5.) poteka tu nek srednjeveški festival in je prepovedano(!) za kamperje. Žalostni, se odpravimo malo nižje, po nakupe v bližnjem marketu. Po poti dol, opazim znak za kamperje, kar narisano na papirju. Ker je bil zelo blizu, sva se jaz in kolega odpravila to pogledat, ostali odrasli pa v trgovino (eni otroci so spali, eni se igrali v kamperju). Sicer sva našla nadomestni makadamski parking, kjer je en kamper že bil stacioniran, vendar smo sklenili, da ne ostanemo. Malo zato, ker bi nam ogled mesta vzel precej časa, po drugi strani pa zato, ker je začelo padati, poti in ostalih ogledov pa smo imeli še kar nekaj na sporedu. Morda bomo mesto, ki je dalo ime dobro poznani izmišljeni Deželi Narnija (knjige in filmi), obiskali ob drugem času. Ob 18:33 se tako odpravimo naprej, na eni strani dež, na drugi sonce, »vmes« pa seveda mavrica ☺. Malo čez 19h prispemo na parkirni oz. PZA v Bagnoregio, vendar so povsod table, da je dovoljeno le še za avtobuse in za kamperje ne. Zato se vrnemo malo nazaj, do pokopališča, kjer je na nasprotni strani, na novo postavljeno makadamsko parkirišče z možnostjo spanja (N42.626062° E12.084627°). Tudi tu je parkirni avtomat, ki dela med 8:00 in 20:00. Ker parkirišče nič ne nudi, tudi plačati nočemo nič ☺. Ob 19:15 se lepo namestimo, pripravimo večerjo in se odločimo, da mesto raziščemo naslednji dan.

stopnice (Spoleto) (▲) in slap Marmore (►)

6.dan (1.5.2019): Civita (di Bagnoregio) – Saturnia (70km)

Ob 7:10 nas prebudijo ptički, pa petelin in kokoške, sicer pa je noč bila tiha in mirna. Še malo poležimo, nato pa zajtrk in priprava na »pohod« v Civita (di Bagnoregio), ki je od tu oddaljena kaka 2,5km. Zjutraj pridejo še kolegi iz Ljubljane, ki smo jih srečali že prvi dan, malo poklepetamo nato pa ob 10:50 vplačamo še 1,50€, kar nanese za celih 1,5h ☺. Skozi celoten del Bagnoregia imate oznake za Civita, tako da se nikakor ne morete izgubiti, sicer pa vozi tudi avtobus (nismo uporabili, tako da ne vem ne cene in ne vstopne točke). Po poti tja je na ulicah veliko stojnic, pa gostinskih ponudnikov, domače obrti in še in še. Malo hitimo, ker je zelo oblačno in se »bojimo« dežja. Ob 11:45 pridemo pred most, kjer je potrebno plačati vstopnino (5€/6let+). Pot, ki vodi v mestece je le ena, čez umetno narejen most in še to le peš (razen reševalci se gužvajo (vozijo) z nekim štirikolesnikom). Nekoč je tu seveda stal most na kamnini (tufu), vendar ga je postopoma odnašalo, dokler ga na koncu ni v celoti odneslo (več o tem imate v muzeju znotraj mesteca). Ker se kamnina neprestano kruši, mu pravijo tudi »mesto, ki umira«. Na mostu je bila gužva in po samem mestecu tudi, tako da smo iskali stranske in malo manj obljudene ulice. Najbrž je k tej gužvi pripomogel praznik in s tem prost dan, čeprav bi verjetno avtobuse kitajskih turistov srečali tudi ob kakšnem drugem dnevu. Vsekakor smo bili zelo presenečeni nad maso ljudi in definitivno nismo najbolj uživali v tem. Ampak, tako pač je. Kmalu je začelo malo rositi in ko se odprli dežniki, so ulice postale kar (pre)ozke. Sklenemo, da malo počakamo, kupimo še par spominkov in se čimprej odpravimo iz te mase ljudi. Kolege pustimo zadaj in se sami odpravimo nazaj proti parkirnem. Občasno rosi, vendar tako malo, da človek niti ne ve, če bi odprl dežnik. Po ulicah v Bagnoregiu kupimo še pico, ker sta bila otroka (pa tudi midva) že pošteno lačna, potem pa le še na suho, kuhat kosilo ☺. Kolegi so kosilo jedli kar tam nekje in so se nam pridružili kakšno uro kasneje. Skuhamo še kafe, ter s »torto« pogostimo še kolege iz Ljubljane. Med tem se je zjasnilo in na soncu je bilo res prijetno (19°C). Vseeno pa, nas je danes čakala še pot do term, da bo jutri dan namenjen lenarjenju ☺. Kolege iz Ljubljane pustimo tam, mi pa se ob 17:43 odpravimo naprej. Ko smo se peljali mimo Bolsene in istoimenskega jezera je spet padalo, ter se shladilo na 9°C. Šli smo po »kratki« poti, ki je bila ok, sicer malo ovinkasta, a skoraj neobljudena. No, pa tudi lukenj ni manjkalo ☺. Se pa ob 19:13 parkiramo na PZA Saturnia (N42.65597° E11.50368°), ki je praktično že kamp, saj nudi čisto vse (od tušev, toalet, pa elektrike in vse tja do pralnega stroja). Na recepciji sem povprašala kako gre s plačilom, pa

preprosto vzameš listek in plačaš ob odhodu, sam si izbereš parcelo in se priklopiš na elektriko (katera je za doplačilo - kot tudi tuši, ki so na kovance za 0,50€). Kolegi so šli teč, mi smo si pripravili in pojedli večerjo ter jih počakali, da smo skupaj odprli šampanjec in nazdravili mojim letom.

Civita di Bagnoreggio od daleč (◀) in blizu (▲)

7.dan (2.5.2019): Saturnia - Talamone (95km)

Ustali smo komaj malo pred 9. Zunaj je res sijalo sonce, nebo brez oblaka, 20°C ☺. Pojemo zajtrk in pripravimo stvari za kopanje. Ob 11.00 smo nared. Sicer smo brali table, da od tu pa do teh naravnih bazenčkov vozi avtobus vendar ni bilo nikjer urnika in smo sklepali, da morda vozi le med sezono (pa smo se motili). Do teh »mlinskih slapov« je cca 1,5km poti. Na bregu, v senci mlina pustimo brisače in ostale stvari ter se gremo namakati. Da ne bo pomote, plavanje tu ni mogoče, saj so bazenčki plitki in majhni, je pa naša tamala vseeno imela rokavčke. Že ta dan, ko je pri njih navaden, delaven, je bilo kar precej lokalnih ljudi in turistov (med njimi tudi Boštjan Romih z družino ☺). Pozneje je prišel še avtobus upokojencev, pa nekaj Kitajcev. Kakšno je tu poleti ali pa za vikende si lahko le predstavljamo (upoštevajte da vstopnine ni in da so baje ene najbolj poznanih naravnih term v Italiji, pa tudi PZA sprejme definitivno več kot 100 kamperjev). Voda je zelo topla, 37°C, vonj ima po žveplu (torej »gnilih jajcih«, katerega je moč vohati vse tja do PZAja), ki se ga je treba privaditi, je motna (prstov na nogi se ne vidi) in ponekod v njej plavajo čisto majhni črvički (ki baje filtrirajo vodo). Če ste ljubitelji bazenov in term boste navdušeni, če ste kot mi, ki nismo ljubitelji tega, pa bo »waw« le pogled in izgled teh bazenčkov, sicer pa nič takega. Tako se mi ob 14:30 naveličamo vsega in se odločimo da gremo. Eni kolegi so tudi za, drugi je malo manj za, vendar se vseeno odloči, da gre z nami in da pripravimo kosilo, z možnostjo da se kasneje vrnejo. Med tem, ko eni debatirajo kaj potem, moj pripravlja kosilo, jaz pa s tamalo skočim pod tuš (ena runda, za 0,50€ nama je malo prekratka, zato moj pripravi 2 - mimogrede, drobiž lahko zamenjate na recepciji). Pojemo kosilo, jaz pričnem pospravljati posodo in celoten kombi, fanta se gresta umiti. Ko sta nazaj, so tudi ostali mnenja, da

odrinemo še pred 19 (da ne plačamo dodatnega dneva oz. ur). Večina preglasi manjšino in tako se počasi odpravimo v smeri zahodne obale. Še prej seveda spraznimo sive vode in wc, ter dotočimo vodo. Ob 17:12 smo nared in zapustimo Saturnio. Zapeljali smo se še do Orbetella, ker nas je zanimalo kako izgleda mesto v neki laguni, z neko cesto na nasipu (na google maps izgleda dokaj zanimivo). No, v realnosti je tam (v Porto Ercole) kamp zraven kampa, pa en PZA poleg drugega (vsi cca 20€ +), pa apartmajska naselja in hoteli. Ko se ustavimo pred naključno izbranim PZajem, tam vidimo, da za 20€ se niti tende ne sme odpreti. Za nameček, pa so še komarji začeli letati. Torej definitivno ne ostanemo tu ☺. Tokrat se zares peljemo še čez nasip in delno skozi Orbetello (skozi neka mestna vrata nismo rinili), nato pa na poti od tu poslikali še »famozni« mlin na veter in odpeljali malo naprej, do plaže v Talamone (N42.563502° E11.155857°). Tisti, ki poznate windsurf in kite, poznate tudi plažo saj je to ena od priljubljenih točk za ta športa. To pa pomeni tudi, da piha. Nas seveda ne moti, ker smo tega navajeni, ostali pa bodo pač morali počakati večer, da se veter umiri. Ob 19:17 je čas, da pripravimo »hitro« večerjo ter se nato, v toplem in mirnem večeru peš, ob obali odpravimo do naselja (cca 1,5km). Tam je vse zaprto, tako da se sprehodimo le do marine in na vrh hribčka, do trdnjave, kjer je zagotovo lep razgled na Tirensko morje. Počasi se odpravimo nazaj in ob 23h le še zaspimo.

8.dan (3.5.2019): Talamone – Siena (130km)

Ob 7:20 se prebudim, ker je bilo v kombiju precej svetlo, vendar se za to ne zmenim in zaspim še za dobro uro. Ko ob 8:45 pripravljamo zajtrk se spomnim, da na prednjem vetrobranskem steklu manjka naše »senčilo«. No ja, veter ga je delno odpihnil ☺. V miru zajtrkujemo, ko nam kolega javi, da naj pohitimo, ker se tu, zaradi vetra, ne da biti. No ja, saj je pihalo kakšnih 20 vozlov ali malo več. V načrtu je bila pot severno ob obali, proti Piombinu in kasneje Lucci, pa je vremenska napoved bila zelo klavrna. Lepše je bilo le na vzhodni obali, zato sklenemo, da gremo »za soncem«. Ko ob 10:30 pripeljemo na vhod/izhod iz plaže, je rampa spuščena (prejšnji večer je bila dvignjena). V hiški vidim gospo in jo grem lepo vprašati kaj sledi. Kmalu sta ob meni še oba kolega. Sprašuje nas kdaj smo prišli, pa pravimo da po 21h (ker sicer je cena višja!) in reče, če smo samo spali, smo ji dolžni 8€ (kot za avto/24h sicer je 12€/24h kamper) in reče kolega če to vsi 3. Njen pogled je bil »ubijalski«, čeprav je šlo le za hec. Plačamo 8€, dokler si ne premisli in krenemo naprej mimo Grosseta, proti Sieni. Na dvopasovnici, malo naprej od Grosseta se ustavimo na (poceni) bencinski in dotankamo (»še dobro«, da je bila le 1 pompa samopostrežna in 1 postrežena (ki pa seveda stane več)). Ob 11:32 smo nared za odhod. Ob 12:40 se parkiramo (poleg kamperja iz Kranja) na že poznani, zastonj parking v Sieni (N43.34168° E11.30512°). Ko se pozdravljamo, rečemo dve besedi o avtobusu, ki vozi tu in rečejo o številki 77 in 10, ter trafiki kjer prodajajo karte. Ok, sama

grem preverit urnik in piše, da vozijo na pol ure, super. Vprašam še gospo, ki čaka avtobus, katera linija točno vozi v center, pa mi pravi da ne ve. Ah... Nič, gremo poiskati trafiko, da nabavimo karto, pa je zaprta. Tipično Italijansko, deljeni urnik, torej med 13:00 in 16:00 (ponekod 15:00) je zaprto. Prav, pa mogoče kupimo na avtobusu. Pa se ta ustavi, ga vprašamo po kartah, reče 2,50€, pogleda koliko nas je in reče, da ima na voljo le še 3 karte, zapre vrata in gre. A? Malo nas zmede, kako samo 3? Ok, čakamo naslednjega, mogoče bolj prijaznega. Pride, polovica jih že vstopi na avtobus in reče, da ima le še 6 kart (nas je 9) in da če hočemo tvegati, je to naše tveganje. Ok, ok, umiri se no. Spet dol z avtobusa. Ker je bilo treba čakati (ali 30 min avtobus ali pa trafiko (ura je bila nekaj čez 13)) se odločimo, da gremo v trgovino po par stvari in potem naprej v iskanju kart. Ko pospravimo stvari, ki smo jih kupili, se odločimo, da ne bomo čakali (ne trafike, pa tudi ne sreče, da ima voznik karte) in se peš odpravimo cca 4,5km daleč. Vreme je lepo, malo sončka in oblakov, 19°C. Vmes naredimo še postanek na igralih v parku, potem pa seveda skozi mestna vrata po ulicah naprej proti centru. Kmalu mulc opazi izložbo polno skulptur iz lego kock, jaz pa vidim, da je to trafika. Smuknem noter in kupim 3 karte, ker mi pravi, da naša mala je majhna in ne rabi (baje gre na višino, čeprav mi ni znala povedati koliko je meja). Pokličem še kolege, da tudi oni kupijo. Med tem pa mi prodajalka še pojasni, da je karta pri njej 1,50€ (in ne 2,50€ kot na avtobusu!) in da traja 70min od takrat, ko jo na avtobusu »žigosate«. Tudi prav. Nadaljujemo proti trgu Campo in se hecamo, da katera linija traja toliko časa in če si predstavljamo, da bo to naša (hec se kasneje izkaže za resničnega). Po poti do katedrale pojemo še sladoled, tamali kupim obljubljenega konjička in začnemo iskati avtobusno postajo. Med tem, ko moj išče preko googla, kolega povpraša mimoidočega in ta nas pošlje do stadiona. Gremo tja in res, 3 peroni in več linij. Poiščemo št. 10 in počakamo da pride. Med tem s kolegico beremo avtobusne postaje in iščemo našo (Province). Pride avtobus, moj skeptičen, a vseeno, se usedemo, tolčemo karte in sedemo. Na naslednji postaji vstopita dva kontrolorja in pregledata vsako karto posebej (opa). Nadaljujemo pot, s kolegico spremljava monitor in bereva postaje, a nič. Moj kima z glavo in spremlja preko googla, kako se peljemo v obratno smer. Pogled skozi okno tudi ni optimističen, saj je videti, da se vozimo po obrobju. A ker imamo še čas oz. veljavno vozovnico, vztrajamo. Na enkrat pridemo do »končne« postaje, avtobus obrne in gre po isti poti nazaj. Jao... Na železniški postaji spet vstopita (ista) kontrolorja in pregledata karte. Peljemo se dalje in končno opazimo, da se vozimo po ulici, po kateri smo prej hodili. Postanemo malo boljše volje in tudi moj pravi, da je smer sedaj prava, če le ne bo avtobus kam zavil. Peljemo se še skozi neka blokovska naselja. S kolegico še vedno gledava v monitor, hkrati pa še na uro, saj se sedaj vozimo že 1 uro! Na srečo, se kmalu izpiše Province in si lahko oddahnemo. Avtobus nas res pusti na postaji, tik ob kamperju, a je vožnja trajala kar 66min! Malo nejevoljni in eni malo slabotni od vožnje, a vseeno veseli, da smo prišli prav, sklenemo, da poiščemo najbližji možni prostor za spanje v miru. Kolega izbrska parkirni, ob 18:52 se odpravimo in po dobre pol ure vožnje, se ob 19:28 parkiramo v San Gusme (N43.387420° E11.497397°). Brezplačni parking, ki pa ima v bližini javni wc in vodo, ter čudovit razgled. Pojemo večerjo in sklenemo, da si vasico pogledamo naslednji dan, zato se odpravimo na zaslužen počitek.

Siena (◄▲)

9.dan (4.5.2019): San Gusmé - Bibbiena - Punta Marina Terme (Ravenna) (226km)

Vstanemo ob 8:10, pripravimo in pojemo zajtrk. Zunaj je 18°C, izmenjujejo se sonce in oblaki. Gremo na sprehod skozi prijetno, prazno in lepo urejeno vasico. Ker želimo kupiti nekaj domačih dobrot, odpre pa se ob 10:30, naredimo še sprehod v smeri nekih arheoloških najdišč, ki pa so (kot kasneje vidimo na prometnem znaku) oddaljene 1 km. Za to se ne odločimo, raje se vrnemo nazaj, kolegi nakupijo sir in vino, nato pa se vrnemo v kamperje. Med tem, ko en kolega polni vodo, ostali iščemo PZA v smeri vzhoda oziroma Slovenije, pa da seveda ni predaleč od tu (kosilo). Izberemo PZA (N43.717792° E11.852976°) v lasti kmečkega turizma La collina delle stelle, ki je oddaljen cca 4km iz Bibbiene. Ob 11:42 smo nared za odhod. Pot mine hitro, popestri nam jo še pav, ki se brez sramu sprehaja po vasi. Seveda ga poslikamo, nato pa nadaljujemo. Iščemo kakšno klet po poti, da bi kupili vino, pa je vse vsaj kakšna 2km stran (gledano iz glavne ceste). Še ob tisti, ki je stala ob cesti, se je zgodila prometna nesreča, tako da smo se morali peljati dalje. V Bibbieni malo ovinkarimo, nato pa peljemo izven in kmalu zagledamo table, ki vabijo (tudi kamperje) na kmečki turizem. Sledimo tablam in se ob 13:30 parkiramo. Pozicija je super, na samem, v mirnem okolju, na hribčku. Nudijo še večerje, bazen, odbojko na mivki in igrala. Imajo tudi krave, račke, osličke in papagaje. Mi smo si pripravili kosilo in počivali, potem pa šli kupiti nekaj vina in domačih izdelkov. PZAja nismo plačali, sicer pa stane 15€ oz. 20€/24h, in nudi vodo, elektriko in možnost praznjenja sivih vod in kemičnih wc-jev. Malo pred odhodom so otroci in kužki še malo uživali med travo in rumenimi rožicami (ki so čevlje in tačke obarvali v rumeno). Ob 17:50 smi nared, prične malo rosi, mi pa se peljemo po ovinkasti cesti proti vzhodni obali. No, ta ovinkasta cesta se vedno bolj vzpenja, na kar opazim, da bomo šli čez prelaz. Vrh prelaza (paso dei) Mandrioli meri 1.173m. Po poti navzdol smo opazili lepe in zanimive skale, katere smo seveda morali poslikati ☺. Kmalu zavijemo na dvopasovnico (spet v luknjah) in se ustavimo na parkingu v Borellu (N44.053150° E12.178470°). Tu se načeloma lahko prespi, vendar pa nas ne prepriča, pa še dež ne pojenja. Šoferji se odločijo, da potegnejo še par kilometrov in tako se ob 20:30 parkiramo v Punta Marina Terme (N44.444000° E12.287250°). Nekaj povečermamo, na hitro debata, spet prične rosi in čas je za počitek ter jutrišnji pot domov.

San Gusme (▲) in paso dei Mandrioli (►)

10.dan (5.5.2019): Punta Marina Terme – Solkan (281km)

Ob 8:30 se zbudimo, še zadnjič na tem potovanju. Sprehodimo se še do plaže (cca 1,5km). Na nebu je vedno več temnih oblakov, zato se odločimo, da gremo počasi nazaj, pospravimo še kar je in se počasi odpravimo proti domu. Ob 11:10 odrinemo, ter se dogovorimo, da bomo kosilo jedli nekje po poti. Po dobre pol ure vožnje nas zajame nevihta – lije kot iz škafe in sunki vetra so tudi kar močni, tako da vožnjo malo upočasnimo. Okrog 12:30 kolega pokliče, da mu google kaže prometno nesrečo v bližini Benetk (in posledično zastoje), ter da bi bilo pametno počakati. Strinjamo se, da je glede na stanje na cesti (tako zaradi nesreče, kot tudi vremena) in ure, čas, da se ustavimo. Ob 12:50 tako parkiramo pred na novo odprto restavracijo v Valli di Chioggia. Kolega teče povprašat, če imajo odprto kuhinjo in če lahko pridemo, pa ni bilo nobenega problema. Po dobri uri in pol, je čas za odhod. Še enkrat preverimo stanje na cestah, nato pa zapeljemo do najbližje bencinske, kjer kolega dotoči par litrov, v primeru kakšnih nevšečnosti na poti domov. Na srečo je pot minila brez večjih težav, še dež in veter sta se počasi umirila, tako da je ob 16:13 na cestninski postaji v Villesse-ju bilo oblačno s par kapljicami. Na mejnem prehodu v Vrtojbi se še ustavimo za par minutk, toliko da se poslovimo, ter se ob 16:40 varno parkiramo na domačem dvorišču.

POVZETEK:

Prevoženih: 1.543km

Povprečna poraba: 8,4l/100km

Avtoceste (20,70€):

- Villesse – Venezia Est: 10,20€ (kategorija A)
- Venezia Est – Villesse: 10,50€ (kategorija B)

Gorivo: (129,55l - 176,65€):

- Slovenija: 92,65€ (70,46l - 1,315€/l)
- Republica di San Marino: 20€ (14,30l - 1,399€/l)
- Italija: + 64€ (44,79l - 1,429€/l)

PZAji (9 noči - 36,00€):

- PZA Mesola: N44.92331° E12.23469° (zastonj; voda + praznjenje)
- PZA Cesenatico: N44.19855° E12.39086° (mi 44.196861° E12.393297°; 5€/24h; voda + praznjenje)
- PZA P10 San Marino: N43.93567° E12.44362° (8€/12h; električna doplačilo)
- P San Leo: N43.896140° E12.350703° (zastonj; ni storitev)
- PZA Sansepolcro: N43.56976° E12.13727° (zastonj; praznjenje + voda)
- PZA Gubbio: N43.351159° E12.564726° (5€/24h; voda + praznjenje + električna (doplačilo))
- P Spoleto: N42.727849° E12.732452° (8€/24h; ni storitev)
- PZA Marmore: N42.557385° E12.722115° (10€/24h; voda + praznjenje + električna)
- P Narni: N42.518204° E12.518502° (zastonj 20:00-8:00; voda + praznjenje)
- P Bagnoregio: N42.626062° E12.084627° (8€/24h; ni storitev)
- PZA Saturnia: N42.65597° E11.50368° (15€/24h; voda + praznjenje + wc + električna in tuš doplačilo)
- PZA Talamone: N42.563502° E11.155857° (12€/24h; ni storitev)
- P Siena: N43.34168° E11.30512° (zastonj; ni storitev)
- P San Gusmè: N43.387420° E11.497397° (zastonj; javni wc in voda)
- PZA Bibbiena: N43.717792° E11.852976° (15-20€/24h; praznjenje + voda + električna, pes in bazen za doplačilo)
- P Borello: N44.053150° E12.178470° (zastonj; ni storitev)
- P Punta Marina Terme: N44.444000° E12.287250° (zastonj, ni storitev)

info: beti.debenjak@gmail.com

zemljevid prevožene poti (▼)

